

Carnaval a Munic

Article d'opinió del lector del diari Josep Fondevila Toló

Discurs de Carnaval en una població catalana | Arxiu

[despiece]Senyor director,
[nointext]

Aquests dies molts pobles celebren les festes de Carnaval, normalment avançades al cap de setmana (Carnaval de manera intrínseca és dimarts) perquè el calendari laboral no sempre "respecta" les festes, religioses o paganes.

Els mitjans també ens parlen d'altres carnavals: que si a Venècia la marea està molt baixa i tot queda deslluït o que a Río de Janeiro la samba fa un clam contra el totalitarisme.

El que realment m'ha sorprès és que s'hagi muntat un carnaval a Munic, país descendent de Luter marcat pel racionalisme, el pragmatisme i la poca broma. Pel poc que he pogut sentir en alguns mitjans, tinc els dubtes si és una festa de carnaval o un "rave" d'aquests que s'organitzen a la xarxa, amb geolocalització i que poden tenir un cert caire d'improvisació i anar canviant de lloc segons com van els ànims o les condicions. A Munic hi ha anat gent de diversos països i hi ha alguns cognoms il·lustres.

Es veu que entre músiques i altres divertiments, han parlat d'una guerra que els (ens) queda relativament a prop i que ens pot aixafar la guitarra del benestar.

Per saber les informacions de primera mà (o perquè els faci de bufó), han tornat a convidar (telemàticament) un còmic (potser ara excòmic) ucraïnès, quan fa menys d'una setmana aquests cognoms il·lustres li van fer fer una "tourné" (presencial) pels centres icònics de la llibertat, passejada comparable al correcarrers del barri de Gràcia, al correbars pel Correllengua o a la preparació d'un viacrucis, ara que entrarà la Quaresma.

Zelenski no ha parat de repetir una màxima marxista, que alguns hem après de manera

adoctrinada en espanyol: "más madera, que es la guerra".

Tot podria quedar en una "boutade" si no fos perquè la guerra declarada ja fa un any que dura (amb el consegüent rastre de morts, dolor i destrucció), perquè la guerra real té una dècada o perquè el caldo de cultiu va molt més enllà en el temps.

Tinc poca capacitat d'anàlisi de les guerres, em sobrepassen, però intento observar i, sobretot, escoltar diverses veus.

Si a la Guerra del Golf vèiem l'espectacle, amb raigs ultraviolats, dels impactes dels míssils de la coalició del bé i de la llibertat, de l'actual guerra d'Ucraïna en destacaria alguns elements:

- Els drons kamikazes (aquells aparells amb aparença de falconets que ens havien fet creure que servien per poder ordenar el trànsit, detectar les plagues dels cultius, fer reportatges aeris o per garantir que no hi hauria aglomeracions a les platges...).

- Les arengues: diàries en el cas de Zelenski; dosificades i filtrades les de Putin (entre d'altres motius perquè l'Europa de les llibertats ha tallat les emissions de Russian Channel) i karaoke per a la colla de holigans, tifosi, ultres i "palmeros".

- Les informacions "sensibles", que normalment diuen que provenen de la intel·ligència britànica: que si a Rússia no li queda armament i llença míssils obsolets i sense precisió, que si es replega, que si al febrer hi ha d'haver "la mare de les batalles", que si Putin té càncer...

- Els cadàvers pels carrers.

- Jugar amb foc al costat de les centrals nuclears.

- Els intercanvis, televisats, de presoners.

- Les faccions Azov i Wagner i la privatització de la guerra, molts soldats dels quals reclutats entre la "crème de la crème" a les presons russes. Encara no recordo haver vist cap vídeo d'enfrontaments cos a cos, però segur que n'hi ha.

En algun moment podíem pensar que, tot i el teatre de la guerra, potser la diplomàcia dels despatxos faria alguna cosa quan, per exemple, hi va haver tímids acords per desbloquejar tones i tones de gra.

Hi havia grans contradiccions quan s'imposaven sancions a Rússia, però Europa continuava important-ne gas i dièsel, fins que Putin va cometre "el greu error", segons paraules de la vicepresidenta dels EUA Kamala Harris, de tancar l'aixeta. Algunes veus afirmen que els EUA són, misteriosament, al darrere de sabotejar un gasoducte.

Harris també ha descobert la sopa d'all quan ha afirmat que tenen proves que Rússia ha comès crims de guerra, sense gosar dir que tota guerra ja és un crim i que els EUA sempre estan en guerra...

Sembla ser que els EUA, per boca del seu secretari de Defensa, també han posat una mica més de llenya al foc, en afirmar que la Xina es prepara per donar suport a Rússia, just pocs dies després que l'exèrcit nord-americà abatés dos globus xinesos i altres objectes voladors no identificats.

La cirereta de la cimera l'han guardada per a Josep Borrell, que vol armes i no paraules ni aplaudiments. Borrell, pallarès galàctic, amb comptes bancaris galàctics, fill d'una família que va perdre en una guerra i que va viure l'exili...

Després han vingut el reportatge d'un altre pallarès, Lluís Caelles, en diversos fronts, l'actuació estel·lar de Biden a Kíiv i, dimarts de carnaval, Putin en la seva allocució a la Nació, emesa en directe per la televisió catalana i l'espanyola.

Tanta i frenètica activitat em duu el record de la Montserrat Roig, quan la Guerra del Golf. Les seves forces començaven a flaquejar per assistir a actes pacifistes, però la fermesa de la seva ploma ens regalava articles com "No volem novel·les per a després d'una guerra". Em quedo amb la Roig.

Ucraïna vol ser a l'equip de l'OTAN, perquè sempre hi ha algú a qui agrada allò de "nasíó pa matá" que tan bé il·lustrava l'lvà a El Jueves. Però, i a la UE? La història de la Unió Europea té llums i ombres i moltes zones de penombra. Han manat feina a Zelenski si vol entrar-hi: corrupció 0, i ha hagut de començar per delatar el magnat que durant anys li ha donat el pa i la fama. Zelenski, poc abans del dijous gras, en plena preparació dels singulars carnavals, ha hagut de destituir bona part del seu stage perquè, fins i tot, hi havia qui s'embutxacava comissions per la compra de cigrons destinats als desgraciats ucraïnesos que lluiten als fronts, alguns dels quals no neguen la seva filiació nazi.

Diguem que això de corrupció 0 a la UE es pot matisar al 0,5, després que la vicepresidenta socialista del Parlament Europeu, Eva Kaili, descansi a la presó per uns diners tacats de sang i de petroli.

Com que per Carnaval tot s'hi val, es veu que a Munic també hi ha hagut comparses alternatives, pel que diuen algunes veus, convocades per partits d'esquerra i sindicats de professorat. Potser el professorat alemany d'algun land també té un Cambray de torn que vol fer complir uns currículums (d'inspiració europea) que parlen (competència específica 10 de l'àmbit de llengua, copio literalment: Posar al servei de la convivència democràtica, la resolució dialogada dels conflictes i la igualtat de drets de totes les persones, les pròpies pràctiques comunicatives, utilitzant un llenguatge no discriminatori i desterrant els abusos de poder a través de la paraula, per afavorir un ús eficaç, ètic i democràtic del llenguatge) mentre els Scholz i Macrons de torn, que són aparentment qui manen, es freguen les mans perquè volen produir ginys militars de km 0 per imposar/exportar als països desgraciats que els paguen la festa. (El País: España pidió prestado el carro Leopard que exhibió en el desfile de Madrid. 17 d'octubre de 2002). La ministra Robles ara canviarà les rodes punxades d'alguns d'aquests guepards desvalguts (ningú diu a quin preu i quina butxaca s'engreixarà) perquè acabin destrossats en terres ucraïneses, així l'exèrcit espanyol s'estalvia de pagar l'import de residus industrials i el de desballestament de vehicles.

Es decreten zones de baixa contaminació a les ciutats, però a la guerra, butlla.

El govern de Sánchez diu que tots els problemes (inflació, dependència energètica...) són a causa de la guerra, ves que pel fet que ens han allistat a un dels bàndols, les conseqüències no siguin pitjors.

A Espanya, històricament, hi ha hagut grans manifestacions contra les guerres, sobretot si el PP (el trio de Les Açores) era al govern i el PSOE s'apuntava a tots els bombardejos. Carles Capdevila editava els Diari de la Pau, abans del projecte Ara i el pobre Arcadi Oliveres havia de compartir capçaleres de manifestacions amb pacifistes oportunistes.

I ara? I nosaltres? Penso que ara poca cosa. No s'han alçat massa veus contra la guerra. Alguna manifestació a Barcelona i en alguna capital pallaresa, alguna taqueta d'oli o alguna pancarta que segons alguna autoritat local, a part de suposar algun perill, porta algun missatge que pot arribar a cansar.

De l'oposició a la guerra en els països d'origen, no massa informació; moltes detencions a Rússia, però segur que hi ha més coses.

Per arrodonir la setmana m'ha arribat, de la Hisenda espanyola, un embargament (només en llengua espanyola) per no haver pagat, segons ells, la guerra durant l'exercici fiscal 2021. Sí, fa més de 30 anys que faig objecció fiscal a la despesa militar i els sengles que em barallo amb Hisenda pel fons (dret a l'objecció fiscal) i per les formes (la llengua).

No sé si el Govern català (ara només fidel a Aragonès), amb això de l'impuls del català em rescabalarà l'hora llarga de feina (i les que tinc inventariades) de denunciar aquesta irregularitat lingüística, que ell (ni els honorables Torra, Puigdemont, Mas, Montilla, Maragall) no ha sabut resoldre, ni ha sabut fer complir unes lleis de normalització que es van promulgar en temps del president Pujol, que ha dilapidat l'honor de ser tractat d'honorable.

Ai aquests presidents, moltes paraules (pel català)... al vent.

Josep Manel Fondevila Toló

[/despiece]

Avís:

Els continguts publicats a la secció del lector *Dis la teva!* no necessàriament s'adiuen a la línia editorial de **Pallars Digital**. Aquest mitjà no es fa responsable de les opinions que aquí s'hi expressen.

[noticiadiari]68/12444[/noticiadiari]